

Så alt i alt kan jeg meddele, at Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil godt starte med at konstatere, at lovforslaget bløder op på nogle af urimelighederne i sanktionssystemet. Omsider er der nu udsigt til, at vi får lempet nogle af de helt urimelige sanktioner i form af behårde karantæner og slettelser for svig, som er ude af proportioner med det almindelige retssystem.

Det er ligeledes et plus, at der nu er stillet forslag om, at der skal kunne tages hensyn til formildende omstændigheder i svigssager. Jeg synes, det er ret vigtigt at få præciseret, hvad det er for nogle omstændigheder, man snakker om. I bemærkningerne til lovforslaget er givet det eksempel, at medlemmet selv anmelder forholdet til direktoratet. Jeg kunne godt tænke mig, at der blev mulighed for at tage hensyn til medlemmets situation i det hele taget på samme måde, som vi kender det i retssystemet.

For en ordens skyld vil jeg godt understrege, at Enhedslistens kritik af sanktionssystemet ikke betyder, at vi går ind for plat og svindel i dagpengesystemet. Tværtimod kan den slags være med til at undergrave systemet, og det er vi slet ikke ude på at holde hånden over.

Men samtidig vil jeg godt understrege, at min spådom ved afslutningen af forespørgsdebatten i maj 1998 om begrænsningerne i det dengang nedsatte udvalgs arbejde jo har vist sig at holde stik. Nogle af de helt afgørende problemer i sanktionssystemet er stadig uløste.

Først og fremmest vil jeg fremhæve, at lovforslaget ikke gør op med den manglende retssikkerhed, der vitterlig er i systemet. Forslaget bygger fortsat på, at a-kassen i tilfælde af mistanke om svig eller anden forseelse skal standse udbetalingen af ydelser, før sagen er afgjort. Med andre ord: at medlemmet straffes, før den pågældende er dømt.

Som udgangspunkt er det min opfattelse, at udmålingen af skyld og straf hører hjemme i et retssystem og ikke i et a-kasse-system. Med andre ord: Lad dommerne være dommere, de har både de teoretiske og praktiske kvalifikationer, der skal til.

Men virkeligheden er jo, at reglerne om rådighed og betingelser for dagpengere osv. i de senere år har udviklet sig til en snirklet labyrint, som selv erfarne sagsbehandlere i a-kasserne kan have svært ved at give præcise anvisninger

på. Derfor ser vi i dag også i opgørelserne fra direktoratet og fra DFA, at der bliver behandlet et utal af indberetninger, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt den enkelte har ret til dagpenge eller ej, og mange af disse sager falder i sidste ende ud til medlemmets fordel, hvilket betyder, at vedkommende i en periode har stået uden forsørgelsesgrundlag på et fejlagtigt grundlag. Det bliver selvfølgelig ikke bedre af, at sagsbehandlingen i direktoratet kan tage både halve og hele år.

Jeg vil fastholde, at den del af loven ikke er et retssamfund værdigt. Hvis ikke behandlingen af det her forslag kan ændre ved det, vil det som minimum være hensigtsmæssigt, at der bliver igangsat et nyt udvalgsarbejde med henblik på tilpasning af dagpengesystemet til det civile retssystem.

Jeg vil også påpege, at forslaget om forlængelse af forældelsesfristen af karantæner fra de nuværende 2 år til 5 år virker malplaceret, når udgangspunktet for at ændre reglerne har været, at sanktionerne er for hårde i forhold til forseelsen. Jeg kunne endda frygte, at både den lange frist og også de 962 timers effektiv karantæne kan betyde, at folk melder sig ud af a-kassen, fordi det er meget svært at overskue, om de overhovedet er forsikrede i tilfælde af ledighed, hvis der ligger en karantæne, der skal afvikles, og den ligger 5 år frem i tiden.

Samtidig vil forlængelsen alt andet lige også betyde øget administration for a-kasserne, idet karantænen jo skal flyttes med og registreres, hver gang et medlem overflyttes. Det er heller ikke særlig hensigtsmæssigt.

Endelig har jeg noteret mig, at der i lovforslaget ikke er rørt ved, at kasserne fortsat ikke har refusionsret i uagtsomme sager. Det har altid undret mig, og det forekommer også urimeligt, at det, at et medlem har handlet uagtsomt, kan komme den enkelte kasse til skade, på trods af at kassen ikke ved almindelig agtpågivenhed har kunnet hindre, at det skete. Det bør efter min mening laves om, så kassen kun mister sin refusionsret i sager, hvor vejledningsforpligtelsen ikke er opfyldt.

Med de bemærkninger vil jeg godt slutte med at sige, at lovforslaget er et skridt i den rigtige retning, et skridt, som vi støtter, og samtidig vil vi håbe, at vi under udvalgsarbejdet kan se på mulighederne for yderligere forandringer ud fra de ting, som jeg her har sagt.